

FOTÓ: RÉVÉSZ RÓBERT

SZABDZSEKT

Ivo – mert így hívjuk, afféle rövidítés, rövid név, könnyen megragad – Ivo csinálta ezt tavaly – tavaly is, szokta egyébként, csinálta már háromszor, talán négyszer is –, hogy az előadásában szépen sorba gördülnek le a más dimenziók. És amikor már nincsen több, akkor ott marad valami egészen másik világ, ami mégis – nem tükör által –, mégis minket varázsol el.

ACHE – mert így hívják magukat, és előbb kellett volna indulniuk, időrendben és talán az abc szerint is, hát legyenek ők most a másodikak – az ACHE csinálta azt – mindketten csinálták, igen, nem szép, de nagyon is praktikus és pont ide illő szó, akár a gyerekcsinálás, csak az nem illik ide, viszont praktikus –, hogy minden helyzetben képes volt meglátni egy másik helyzet nagyon is valóságos tartalmát, és hirtelen áttünni, átváltozni, mássá válni. És az egy Régi Hungis előadáson kívül ez meg is történt mindig, mondhatnám, menetrendszerűen, de nem mondom, mert erre nincsenek még sínek sem, az erre vezető úton, nincs indulás, csak érkezés.

Halász – őt is, őt is vegyük ide, könyörgöm –, de bajban lennék, mert Urbán is tudja, egyre többen jönnek elő, nem azt mondom, hogy átlépnek egy határt, éppen,

hogy nem, hanem meghaladnak egy mértéket. És még azt sem mondanám, hogy a sajátjukat, inkább az anyagét, amivel bánnak. Majdnem azt írtam, hogy *amivel csinálnak*. De nem írtam azt!

Györk – a székével, a zsákjával, a kék hordójával, a kötelével – akasztó – és, igen, igen a csöngettyűivel, most ő is odaért, ott van a Kozmosz énekének szavára (sic!) ott van, ahol a többiek. Már, a többiek, most egyelőre négyen.

Hogy meg van haladva maga magától minket.

bal

FOTÓ: RÉVÉSZ RÓBERT

„Végül is attól vagyok elérzékenyülve most, hogy az ember mennyire egy érző lény. (...) Ez érdekes. Strange. STRANGE...”

• Szakonyi Györk : Marginális

Fülig ér a szám

Nyemcsok Éva Eső hétfői előadása az eső miatt elmaradt, de a vasárnapi premier jól sikerült, és még háromszor nézhetik meg a THEALTER-en a gimnazista éveit óta először színpadon álló THEALTER blogszerző Zenedoboz – a vajdasági szív című darabját.

FOTÓ: MEISNER MIKLÓS

– A kezdetektől látogatója vagy a THEALTER-nek, ötödik éve a fesztivál hivatalos blogját is vezeted. De eddig a színpadon még nem láttalak...

– Ez nagyon régi vágyam volt. Ötödik éve minden előadást meg kell nézmem. Minden fesztiválon óhatatlanul vannak nagyon jó, kevésbé jó, és akadnak rossz előadások is. Amikor olyan előadást láttam, amiről úgy gondoltam, hogy sokkal többet lehetett volna kihozni belőle, eszembe jutott, hogy én is biztos tudnék ennél jobbat csinálni.

Mivel annyira hiányzott, hogy ne csak nézzem, hanem csináljam is a színházat, egy éve küldtem Balognak egy SMS-t, hogy a hangomat bármelyik színdarabba szívesen kölcsönadom. Akkor készültek egy este a Régi Zsinagógában a kirekesztettségről, és megkért, hogy írjak Radnótiról egy szöveget – ott a színpad. Adott hozzá címet is: *Radnóti és a nők*. Balog Józsi akkor azt mondta, hogy „volt színpadi jelenlét”, a közönségtől is jó visszajelzéseket kaptam.

A 20. THEALTER szervezésénél aztán Józsi megkérdezte, hogy lenne-e kedvem egy előadáshoz. Adott Tolnai Ottó és Domonkos István szövegeket, amikhez még én is válogattam, vettem is el belőle meg írtam is hozzá. Így állt össze az előadás, ami egyrészt azt boncolgatja, hogy milyen lehet vajdasági magyarként Magyarországon élni. Amikor Magyarországon szerb vagy, Szerbiában magyar. Igazából sehol nem vagy otthon, mindenhol kinéznek. A második részben gyerekkorom élményét írtam meg, amikor sajtot, vajot, margarint csempésztünk a határon túlra, a szabadkai piacon meg cipőt, farmert, lemezeket vetünk. A harmadik rész Tolnai Ottó Doreen című verse. Nagyon szeret egy nőt, de nem bír vele együtt élni, és inkább elmenekül tőle, minthogy megölje. Ez a mély szerelem engem nagyon megfogott, és írtam rá egy választ, amit Doreen mondana a költőnek.

Amikor először próbáltunk a zsinagóga karzatán, akkor esett le igazából, hogy mire vállalkoztam. Hogy ezt nem lehet elrontani, nem lehet rossznak lenni, aki aznap este ott ül, azt tökre nem fogja érdekelni, hogy én épp most estem ki mások előadásáról a blogom miatt. Utólag azt látom, hogy nagyon bátran vágtam bele. De úgy érzem, megérte, nagyon boldog vagyok, szombat este óta fülig ér a szám.

„nem értem a logikáját uram”

• Tolnai Ottó: A Niagarát hová viszi
Nyemcsok Éva Eső : Zenedoboz – a vajdasági szív